

Mé vysněné lásky

 metafora

SARAH JIO

Preložila
Dana Chodilová

Ukázka z knihy:

Oknem se linou dovnitř jasné paprsky světla, až moc jasné. Zasténám a zabořím tvář do polštáře. Uplynulá noc je jako rozmazaná skvrna, dlouho mi trvá, než se vzpomenu, ale když se tak stane, všechno se mi nahrne zpět: ostrov Bainbridge, víno, domek pro hosty. Domek pro hosty. Posadím se a vytírám si spánek z očí. *Kolik je? Jak dlouho jsem spala? Rosie už jistě chystá snídani.* Ztuhnu, jakmile zaostřím na své okolí – starožitná tabulková okna s tenkými lněnými závěsy, nad hlavou křišťálový lustr... černé krajkové neglizé, které mám na sobě, a nic víc. Zalapám po dechu, sáhnu po bílé přikrývce, abych si zakryla hrud'. Tohle není domek pro hosty, není to ostrov Bainbridge.

Kde to sakra jsem?

„Ahoj, mon amour,“ ozve se ze dveří muž. Je do pasu nahý a v rukou drží stříbrný táč. V tu chvíli pronikavě vyjeknu.

„Geniální a vřelý milostný příběh. Jsem absolutně nadšená!“

- Emily Giffin, bestsellerová autorka
podle *The New York Times*

„Fascinují mě romány, v nichž ženská postava dostane šanci zkoumat odlišné cesty, jimiž se mohl ubírat její život... Bylo nesmírně uspokojující na konci sledovat, jak z vln chaosu vystupuje skutečná Lena.“

- The Lily Cafe

„Už dlouho jsem si milostný příběh takhle neužila. Chtěla jsem číst dál a dál.“

- BookmarkLit

Sarah Jio

Mé vysněné
lásky

Přeložila Dana Chodilová

metafora

Insignificant Others © 2025 by Sarah Jio & Chris Goldberg

Published by HarperCollins Publishers

Translation © Dana Chodilová, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-6402-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-6401-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-938-6 (print)

Věnováno Brandonovi a Vivianě

*Nejdelší putování, jaké kdy podnikneš,
je oněch čtyřicet centimetrů od tvé hlavy k srdci.*

- Thích Nhất Hạnh -

PROLOG

Slyším ho pochrupovat, ještě než otevřu oči. Levou ruku má přehozenou přes můj bok, cítím na kůži jeho dech. Další den, další partner. Slunce vychází a já zvědavě a závistivě sleduju, jak na stěně ložnice tancují stíny. Vznášejí se, nezatížené, volné a lehké, a připomínají mi, jak chaotické věci se staly.

Posledních pár dní mi uběhlo jako v mlze a popravdě – ještě pořád se v tom pokouším vyznat. Přesto se neobtěžuju překulit a zhodnotit tady tohohle. Je vysoký? Malý? Vznětlivý? Má na bradě strniště? A třeba cizí přízvuk? Může být cokoli. Může být lidumil, podvodník, neurochirurg, sukničkář. Ale mně je to fuk. Chci jen pochopit, co se vlastně děje, a zastavit to.

„Dobré ráno, svůdnice,“ zašeptá a přisune se blíž. Políbí mě na krk, hned pod levé ucho, zachytím závan silné kolínské – dost silné. Jeho hlas mi zní povědomě, ale nedokážu si ho hned zařadit, netuším ani, kde jsme se setkali.

Zavřu oči a znehybním, předstírám, že spím. Uleví se mi, když mi konečně skočí na lep, zívne a překulí se. Jakmile se zase ozve chrápání, je to pro mě znamení: nejvyšší čas jít, a rychle.

Naštěstí se mi povede zmizet nepozorovaně. Dopřeju si čas, abych se zorientovala, rozhlížím se po prostorném loftu v nějaké výškové budově v bůhvíjakém městě. Ten chlap je očividně v balíku. Na protější stěně visí obří olejomalba. Vypadá jako něco, co by mohlo spáchat šestileté dítě, kdyby dostalo do ruky plátno a pár plechovek barvy, ale nejspíš to stálo majlant. Vždycky to tak bývá.

Nahou kůži mi olízne chladný vzduch, zachvěju se a zachytím svůj odraz ve vysokém zrcadle. Nevím, čím nápad byla ta červená krajková košilka, ale stejně se otřesu. *Oblečení. Potřebuju oblečení.* V tu chvíli před sebou uvidím skříň, a *ne jen tak ledajakou.*

Je rozdělená na půlky, pánské věci vpravo, dámské vlevo. Zřejmě bude velké zvíře, soudě podle obleků. Podle spousty obleků. Obrátím se na druhou stranu a uvažuji nad ženou, která tu bydlí – no, aspoň o jejím životě. Víím, kdo to je, jistě, ale ne doopravdy, je to jenom skica, jenom čmáranina v zápisníku. Je šťastná? Úspěšná? Znuděná? Ohlédnu se do chodby vedoucí do ložnice. Uvažuji, jestli miluje muže, který pochrupuje tam v tom drahém ložním prádle. Znamená pro ni slunce, měsíc i hvězdy?

Povzdechnu si a přejeďu rukou po polici s heboučkými kašmírovými svetry, složenými do dokonalých komínků. Vyberu si černý a pak si prohlížím působivou sbírku bot. Vypadá to, že má slabost pro značku Jimmy Choo a pro kabelky Louis Vuitton. Sáhnu po jedné – co by ne? – a pak najdu džínsy a nízké střevíce. *Velikost sedm a půl, perfektní.*

Po špičkách vyjdu do obývacího pokoje, zastavím se u kuchyňského ostrůvku s mramorovou deskou. Vedle peněženky stojí prázdná láhev od vína a skleničky, jedna se rtěnkou na okraji.

Podívám se z okna a vidím věž Space Needle a mrakodrap Smith Tower s jeho pyramidovou špičkou. *Seattle!* Srdce se mi

dme. Vydoluju kartu American Express z přihrádky, pak seberu zbytek hotovosti v peněžence: pár stodolarovek a několik dvacek – proč ne?

„Leno?“ ozve se z ložnice a já se srdcem v krku skočím ke dveřím, vyklouznu na chodbu a rozběhnu se k výtahu. Je mi ho trochu líto, ale nemám čas se vracet a něco mu vysvětlit. Ne. Musím odsud pryč, a to rychle.

Jako většinu ostatních před ním ho už zřejmě nikdy neuvidím. Zůstane z něj jenom tečka na radaru. Povzdechnu si, zatímco výtah klesá. Tenhle kašmírový svetr se mi vážně líbí.

Do tváří mě bodá studený vzduch, když scházím z kopce na Pike Street, přidávám do kroku, proplétám se davem turistů poblíž tržiště. Musím stihnout přívoz a vyřešit *hromadu* věcí. Ta nej-
přednější: ZJISTIT, JAK ZÍSKAT ZPÁTKY SVŮJ ŽIVOT.

PRVNÍ ČÁST

DŘÍVE...

1

„Budu potřebovat, abyste otevřela ústa trochu víc, prosím,“ žádá dentální hygienistka a oškrabává mi zuby něčím, co vypadá jako miniaturní verze umělé ruky kapitána Hooka. Netuším, jestli je otrávená od přírody, nebo jsem ji nakazila já. Spíš to druhé.

Bůhví, proč mi má sedmadvacetiletá asistentka Samantha naplánovala návštěvu na zubním právě na dnešek, ale jsem tady a poslušně roztahuju pusy, jak se ode mě chce. Přitom si držím nad hlavou telefon a pročítám poslední várku pracovních textovek. Příští týden nás čeká zveřejnění výsledků hospodaření a my máme nervy na pochodu.

„Kolikrát denně používáte zubní nit?“ ptá se mě hygienistka podezíravým a vyčítavým tónem.

„Dvakrát,“ zalžu.

„Hmm,“ míní pochybovačně. „No, vaše dásně tvrdí něco jiného.“

Ignoruju tu dásňovou policii. Zrovna mi volá Christina, moje šéfkyně, tohle nemůžu nevzít.

„Hauó?“ zahuhňám. Hygienistka má pořád ruku v mojí puse.

„Leno?“

„Jfem ffofna u fentifky.“

„Co sakra děláš u *dentistky* – *dneska*?“ I když je to s Christinou někdy těžké, ohromuje mě, že ovládá řeč kmene zubařských obětí a rozumí mi.

Měla bych jí vysvětlit, že za to může moje asistentka – ta, co tráví víc času na TikToku než nad mým kalendářem –, ale neudělám to. Kromě toho, z jejího podrážděného tónu odhaduju, že ředitel je na válečné stezce. „Budu hádat. Phil má zas něco proti všemu možnému?“ zeptám se, jakmile mám na chvíli v puse prázdno.

„Mírně řečeno,“ povzdechne si přehnaně. „Zkrátka, má otázky. Spoustu otázek. Kdy budeš zpátky v kanclu?“

„Brzo,“ odpovím, podívám se na hodinky a odmítnu ošetření fluoridem. Hygienistka vypadá, že ji to smrtelně urazilo, ale nemám čas hrát si na dentálního provinilce. Musím v práci uhasit požár, zaběhnout si ke kadeřnici a mám rezervaci na večeři – veledůležitou.

O HODINU POZDĚJI NAJDU Samanthu ve své kanceláři, je ke mně obrácená zády a postává u mého stolu. Drží v ruce zarámovanou fotku Kevina a mě – selfičko, co jsme blejskli loni na túře k Alamere Falls, jedinému vodopádu na západním pobřeží, který teče přímo do Tichého oceánu. Byla to krása, to ano, ale túry nejsou moje silná stránka, ani zdaleka ne. Vlastně mě napadá dost dlouhý seznam věcí, které dělám radši, než že se vleču bláťivými kopci s jazykem na vestě. Třeba doma drhnu záchod. Ale kvůli Kevinovi chodím i na túry. On to miluje a musím uznat, že něžná chvilka, kterou jsme ten den zažili na útesu nad mořem, no, ta stála za všechno to funění a brblání. Vzal mě za ruku, podíval se mi do očí a řekl mi, že si myslí, že jsme si „souzeni“. Tou

dobou náš vztah trval rok a všechno šlo podle plánu. A pořád jde.

Odkášlu si. Došlo mi, že si Samantha neuvědomila, že jsem vešla.

„Á,“ vyhrkne a vyplašeně vzhledne. „Já myslela, že jsi u... dentistky. Jenom jsem... to tu oprašovala.“ Nervózně se usměje, koutky úst vytáhne nahoru jako kočka Šklíba.

„Máš z pekla štěstí, abys věděla,“ pokračuje podlézavě. Kapku to přehání. „Kevin je terno.“ Postaví rámeček zpátky na stůl.

„To jo,“ přisvědčím a přesunu fotku zpátky na místo. Vklouznu do křesla a otevřu si e-mailovou schránku. „To teda je.“ Není žádné tajemství, že Samantha má pro mého přítele slabost. Vidím, jak se celá rozsvítí, když Kevin zavolá nebo se zastaví v kanceláři. Ale ne že bych se cítila nějak ohrožená. Samantha není jeho typ. Má tři kočky, obléká je do dětských dupaček a mluví o nich jako o svých „dětíčkách“.

„Všimla jsem si, že máš dneska večer v kalendáři rezervaci.“ Samantha dál okouní u mého stolu. „V Le Rêve – tam je to nóbl.“ Chvilí mlčí a pak vykulí oči. „Myslíš, že... tě požádá o ruku?“

Tváře mi zahoří. Co je to s mladou generací, copak nezná žádné hranice? Jasně že mě Kevin požádá o ruku, ale nepotřebuju to probírat se Samanthou. Chodíme spolu dva roky a máme odškrtnutá všechna políčka. Minulé Vánoce mě zavezl k sobě domů do Nashvillu, seznámil mě s rodinou a zítra letíme do Seattlu navštívit mou tetu Rosie na ostrov Bainbridge. Bavili jsme se i o budoucnosti – o cestování, o vysněném domě v Sausalitu s malou zahrádkou, jen pár kroků od pobřeží. Ale vrchol nastal, když jsme před pár měsíci procházeli klenotnictvím Tiffany. Jen tak jakoby nic jsem ukázala na jeden zásnubní prsten, který se mi zalíbil, a on se vědoucne usmál a požádal prodavačku o navštívenku. Ano, všechno jde podle plánu. A dnes večer ten plán dojde do finále.

„Jsi si jistá?“ zeptala se mě Frankie, moje nejlepší kamarádka, tuhle večer přes FaceTime. Měla na tváři jílovou masku a povalovala se na pohovce ve svém newyorském bytě, dávaly jsme si sklenku vína, tři tisíce kilometrů od sebe. Ne že by Kevina neměla ráda. Samozřejmě ho zbožňuje. Každý ho zbožňuje, zvláště moje asistentka. Ten večer jsem Frankie přikývla na souhlas, ale uhnula jsem pohledem a dala si dlouhý doušek vína. „Hele,“ pokračovala, „promiň. Jenom si chci být jistá, že... ty seš si jistá.“

Jistá. Samozřejmě že jsem si jistá. V byznysu mám instinkty ostřejší než japonský nůž s dvojitým výbrusem. Dokážu jednat s představenstvem společností z žebříčku Fortune 500 a provádět generální ředitele korporátními minovými poli jako zkušený krysař. Jsem rozhodná, soustředěná a tvrdá jako žula. A co láska? V milostném životě používám stejné metody, hodnotím klady a strategicky analyzuju nedostatky. Jako ten nejdrsnější porotce v soutěži *American Idol* se nerozpakuju dát někomu kvinde. Proč ztrácet čas s tím, kdo není ten pravý?

Ale pak přišel Kevin. Jeho resumé? Bezvadný. A navíc mu to sluší v obleku, umí vyměnit pneumatiku a jeho byt je bez poskvrnky. Přijat bez výhrad.

„Řeknu ti, jak jsem si *já* byla jistá,“ řekla Frankie a nostalgicky se pousmála při vzpomínce na večer, kdy poznala Christiana, svého manžela. „Bylo to, jako bych našla chybějící kousek do skládačky, který jsem hledala celý život.“ Odmlčela se a zahleděla se na mě skrz monitor. „Víš jistě, že to takhle máš s Kevinem?“

Frankie mluvila s takovou jistotou, tak vědoucne, že musím přiznat, že mě její slova vzala u srdce: *Je Kevin můj chybějící dílek skládačky?* Pak se zas vlády ujal rozum. Je úspěšný, laskavý, absolutně pohledný. Jo!